

faa Tilfælde blive, at de paagældende, som ere komne til Skade under Arbejdet, vilde komme ind under Fattigvæsenet. Dertil sagde den ærede Ordfører: Ja, men det kunne de jo komme alligevel. Ja, det kan gerne være. Selv om de have deres aarlige Understøttelse, kunne de naturligvis alligevel komme ind under Fattigvæsenet, for man affræder dem ikke fra at anvende denne aarlige Understøttelse paa en daarlig Maade. Men saa vilde i alt Fald det offentlige Fattigvæsen, som sit Haand i Hænde med dem, kunne sørge for, at Understøttelsen blev vel anvendt. Der er ingen Grund til at opholde sig længere ved dette Spørgsmaal, jeg betragter det nu som uddebateret, i alt Fald fra min Side.

Den ærede Ordfører talte dernæst om vort ny Kapitel, og han begyndte med at udtale i det mindste en Tvivl over for den Ret, som mine Meningsfæller og jeg havde til nu at fremkomme med det som Forslag. Han bestred vel egentlig ikke vor rent juridiske Ret, men det ærede Medlem bestred nærmest vor formelle Ret til at komme med det. Jeg forstaar i det hele ikke det ærede Medlem der. Var det virkelig, da man var enig om at lade dette Forslag følge med som Bilag, det ærede Medlems Mening, at dette Bilag i al Fremtid skulde ligge hen som en Art Skueret for alle de Menneſker, som nu ikke falde ind under Loven? Hvis det var Meningen, synes jeg, at der ikke er opnaaet det allermindste i denne Henseende, tværtimod. Der var en Tid, da man for saa vidt nøjedes med Skueretter, saa man endogaa brugte dem i ret stor Udstrækning, men den Tid er jo forbi for længe siden, saa jeg forstaar ikke det ærede Medlem her. Naar, den ærede Ordfører var jo saa inde paa at beklage det med Fisserne. Jeg har allerede, første Gang jeg havde Ordet, gjort opmærksom paa, at dette Punkt havde sine Vanstueligheder. Men saa gik den ærede Ordfører over til at ville bevise, at hvis vi fik vedtaget dette Mindretalletsforſlag, vilde det være endnu længere, inden man fik dette Forhold forandret, end hvis man ikke fik en Lov, som gik ud paa at hjælpe ogsaa de Arbejdere, som ikke falde ind under det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem henviste til Tyskland og sagde, at der havde man ogsaa faaet en Forsikringslov gennemført i to Gange, og det viste sig, at da man først havde begyndt, fulgte Retten ret hurtig efter. Hvorvidt den ærede Ordfører har Ret over for Tyskland, skal jeg ikke komme ind paa, den ærede Ordfører har en saa stor Viden paa dette Omraade, at jeg aldeles ikke kan maale mig med ham, og jeg har jo ingen

Grund til at tro, at den ærede Ordfører ikke der har Ret. Men i det hele taget vil jeg over for det Spørgsmaal, hvorvidt man, hvis vi nu vedtage det foreliggende Forslag, kan vente, at vi i en nogenlunde overfluelig Fremtid ogsaa ville naa til at faa hjulpet alle de Arbejdere, som ikke falde ind under det foreliggende Forslag, sige, at det staar nærmest for mig saadan, at Spørene snarere strømme end opmuntre. Det vil, hvis det foreliggende Forslag bliver ophøjet til Lov, utvivlsomt gaa saadan, at en hel Del af dem, det kommer til at gælde, og navnlig en hel Del af de industriidrivende, vilde blive misfornøjede med den. Naar man lægger Mærke til, hvad der er sket der, hvor man har faaet gennemført Ulykkesforsikringslove, vil man se, at Tilfredsheden med dem ikke har været stor, og allerede det, at man paa mange Hold vil være utilfreds, gør, at man vil have vanskeligt ved at faa fortsat ad den Vej, man altsaa herhjemme betræder. Naar det fra den ærede Ordfører og fra anden Side er blevet sagt, at kunne vi gennemføre det foreliggende Forslag, maa man vente, at det vil blive fortsat i en nogenlunde nær Fremtid, og naar det med Hensyn til Mindretallets Forslag er blevet sagt, at hvis vi fik det gennemført — og gennemført som noget foreløbigt — vilde man have endnu meget vanskeligt ved at komme bort fra det, og over til noget andet, maa jeg sige, at jeg tror, at det i begge Tilfælde vil tage noget nær lige lang Tid. Der er kun den Forskel, at hvis man vedtager Mindretallets Forslag, har man hjulpet alle disse Menneſker midlertidigt, medens man ikke gør dette ved at vedtage Flertallets Forslag.

Saa spurgte den ærede Ordfører, hvorfor vi, naar vi vilde have Landarbejderne med, ikke stillede et Forslag derom. Vi stille nu for det første et Forslag, som gaar meget videre end til blot at tage Landarbejderne med, og jeg vil gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at jeg i Tjor, da jeg saa, at man vilde gaa saa langt bort fra det af det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen) forelagte Forslag som til det nu foreliggende Lovforslag, i Udvalget netop stillede et Forslag om at tage Landarbejderne med, men den ærede Ordfører huster vel ogsaa, hvilken Behandling dette Forslag fik i Udvalget. (Ordføreren en [Bramen]: De tog det tilbage igen.) Nej, det gjorde jeg ikke, men inden for Udvalget vilde man ikke behandle det. Det var alt, hvad der skete i den Henseende. Nu siger den ærede Ordfører, at vi ville hage Landbruget bag paa en Vogn, og medens vi lade Industrien betale for sit, kaste vi Beføstningen